

‘Help’ (Ajuda, i no de qualsevol persona)

**Aquest, també,
és un bon
aprenentatge.
Demanar
ajuda quan
cal i sentir-se
agraïda de
poder-ho fer**

Ho deien els Beatles: *I need somebody, (Help) not just anybody, (Help) you know I need someone, help.* I quan pensava que això ja no passaria, quan em sentia graduada en pitjorisme alarmista, pata-pam, el menor d’edat a càrrec (MEC) número 3, que estudia primer de batxillerat, necessita ajuda acadèmica extra i a mi se’m despinten part dels cabells blancs. S’hi ha resistit, després va accedir a ser ajudat per un professor particular per a les matèries de ciències, però al final necessita una ajuda més global. Podria seure amb ell i, com a mínim, ajudar-lo a organitzar-se, a supervisar, a ensenyar-li a estudiar i a millorar en totes les matèries humanístiques. Però no vol. I jo tampoc. Només pensar-hi les òrbites dels ulls giravolten tres cops fins a tornar-se a posar a lloc. I com que soc una privilegiada i puc pagar (que soc molt conscient que és una situació minoritària), m’imposo amb la meva actuació de Maggie Smith gèlida *on fire* (o Angela Merkel *on fire*) i li dic que l’envio de pet a l’Espai de l’Estudi.

Ho deixo anar en un dinar amb els seus germans, als quals miro intensament. Després d’un gest alçant les celles que saben que significa “Ara!”, els dos comencen a cantar les excel·lències d’un lloc que els va salvar el cul en els seus batxillerats respectius. El MEC número 3 no diu res, calla i se’ls va mirant, i quan li dic que envio un missatge a la Carme per dir-li que l’apunti em diu que d’acord. El posat gèlid ha colat i puc destensar la nuca i per dins respirar alleujada.

Parlo per telèfon amb la Carme i torno a sentir aquella alegria de sentir-me acompanyada per un professional que pot oferir el que el MEC de torn necessita. En alguns moments ha sigut la Carme, en d’altres la Maribel, l’Anna, la Júlia, el David, l’Elisa, el Joan, el Xavier i una corrua de psicopedagogs, psicòlegs i tot el que ha fet falta per al creixement intel·lectual, psicològic, acadèmic, espiritual i físic dels MEC.

Aquest, també, és un bon aprenentatge. Demanar ajuda quan cal i sentir-se agraïda de poder-ho fer. Ho vaig escriure fa anys i ho torno a reiterar. No puc arribar a tot. No vull arribar a tot. No cal arribar a tot. De vegades cal pagar, de vegades no. Però demanar ajuda sempre és un bon pas. Gràcies a totes les persones que hi són i hi han estat.

ANNA MANSO
Mare, escriptora i guionista

JUANJO
FERNÁNDEZ
Consultor pedagògic

NO SEMPRE TINC COSES A DIR

Saber perdre, saber guanyar

Quan penso en com era jo de mal perdedor quan era petit... em fa molta vergonya. Recordo una partida de parxís, un estiu, a Galícia, que calia treure un cinc per sortir, i quan finalment vaig poder-ho fer (moltes rondes més tard), tres sisos seguits em van *suïcidar* la fitxa, i ja no vaig treure’n cap més. No m’ho podia creure: amb els ulls plorosos, m’abraonava sobre el tauler, cridava... Estava tan enrabiat, tan...! Però aquella epifania mal perdedora va marcar un abans i un després: mai més no he tornat a prendre’m el joc tan a la valenta.

Ara bé, el joc ha estat sempre present en la meva vida d’educador, com a monitor i com a professor. A esplai i colònies el joc sempre ha tingut un espai privilegiat, però a escola, l’any 1987, quan vaig començar a fer de profe, això del joc a l’aula era una raresa, així que quan entrava a classe de FP1 automoció amb el meu tauler enrotllat de Grecial Pursuit dibuixat en un paper d’embalar de 2 x 2 metres, més d’un professor *veteranu* posava els ulls en blanc davant les excentricitats in-

novadores d’aquell mestre xitxarel·lo que era jo. Però el cas és que les classes anaven molt bé i els alumnes aprenien.

**Els jocs que
he introduït
a l’aula
sempre han
contribuït
a donar ritme
i a consolidar
continguts**

No sé si els jocs que he introduït sempre a l’aula són o no ludificació, però el que sí que sé és que sempre han contribuït a donar ritme a la classe i a consolidar continguts. També és veritat que sovint són jocs d’un equip contra un

altre, i sé que això posa nervioses algunes persones. Però el contrari també: quan a l’esplai s’entestaven en fer jocs no competitius, i els presentaven com “I al final guanyarem tots!”, el meu fill petit no ho podia suportar: “Però, quin sentit té?”, deia. I jo l’entenia, perquè sempre he pensat –potser per la meva pròpia experiència– que convé aprendre que en molts jocs –i a la vida– hi ha un equip que guanya i un altre que no guanya tant –també conegut com a “perd”.

No sempre tinc coses a dir, però això sí que us ho diré: potser aprendre no sempre és divertit, i potser no tot pot ser joc, però a l’esplai, a l’escola i a la vida és fantàstic jugar, saber perdre i saber guanyar. I com diu en Xesco Espar: “La mida de la victòria és incomparable quan treballem en equip. Per assolir grans objectius hem d’abandonar l’egoisme i l’arrogància i lliurar-nos a la humilitat de compartir els triomfs”.